

ANATÓLIAI FÜL

„Sosem értettem: egy beteg hogyan élhetne egészségesen.”

(Ferdinandy György)

Örökké vándor maradok, minden, amit csinálok, csináltam, az úton haladó vándor mozdulata, ez járt a fejemben, amikor ellenőrzésre mentem, ő a harmadik seggturkász doki, akinél jártam az elmúlt hónapokban, és a legfáradtabb, legszomorúbb ember, akit valaha láttam. múlt hétfőn is jártam nála, és akkor is, most is ugyanúgy ült szemben az ápolónővel, ugyanolyan roskadtan, mint akinek a világ összes prosztatája szakadt a nyakába, és pont hétfőn, amikor a fű se nő. szomorúsága rutinos kedvességgel párosult, ahogyan az ágyhoz terelt, finoman megtapogatott, majd az ágy előtti lépcsőre irányított, hogy hajoljak mélyen előre, majd vazelinba mártotta kesztyűs kezét. én már fölkészültem a legrosszabbra, próbáltam ellazítani magam, de az egész, hogy is mondjam, aktus, alig tartott pár másodpercig, és azt mondta, amit minden krónikus prostatatízes hallani akar, hogy gyógyult, írásban: a beteg jelenleg urol. teendőt nem igényel. panasz esetén időpontkérést követően köv. urol. kontroll. megdöbbenéssel és némi irigységgel olvastam mindig is a trópusi magyar író alanyi novelláit a betegségéről, hogy bevallja például: pelenkázza magát. az olyan mondatok még csak-csak, hogy „hiába ittam egyik pohárral a másik után, csak csöpögtem, mint az öreg vízcsapok”, de az olyanok, hogy: „pelenkát cserélget, lemosakszik, magára csorogtatja a kölnvizet. attól, hogy

netalán valamit megérezni rajtam, rettegek. pedig a vazelin elkerülhetetlen, és még a legjobb kenőanyagoknak is penetráns bébiillata van. ápolt, idősebb hölgyek körül érezni ezt a langyos pelenkaszagot.” az ilyen mondatok megrázták, és saját majdani tehetetlenségére, elesettségére, kiszolgáltatottságára emlékeztették, mint afféle fordított déja vu. különösen a melankólia, pontosabban a metafizikai rettegés, a végesség és az abszolút semmi biztos tudatának ritka, de annál meghatározóbb napjaiban. mikor már semmi sem segít, csak hawking és az idő rövid története.

arra gondoltam, végül is milyen szerencsés vagyok, hogy nem törökországban kapott el újra ez az egész prosztatata-ügy. igaz, mila befizetett valami életbiztosításra bennünket, amely fogorvosi ellátásra is érvényes volt, tanulva a tavalyi mangáliai esetből, de az egy másik történet. ám törökországban, ahol napi tizenhat-húsz kilométert gyalogoltunk naponta, és úsztunk minimum hármát-négyet, ott a prosztatata, köszöni szépen, jól van. mozgásban nem jelentkezik. ültében él. a számítógép előtt ülve azonnal kisugárzott a bal herébe, alhasba, amint weissbrunnba értem és a számítógép előtt eltöltöttem pár órát. mila persze tagadja a tizenhat-húsz kilométer gyaloglást, szerinte alig volt az tíz. no de, érveltem, általában kilenc-tíz között keltünk, ugye tízig volt az úgynevezett török reggeli: főtt tojás, paradicsom, fetaszterűség, uborka, olívabogyó, méz, margarin, marhapárizsi, kenyér. utána a tengerre menet egy-egy drága sör, *efes* a neve, általában 4-6 buznyák, azaz török líra, ami két-három euró, nem olcsó, és mindig kisboltban vettük, én hamar ráuntam erre a szarra, inkább valami savas üdítőt ittam. mire leértünk a tengerpartra (nem lódítottak a netes reklámban, igaz, nem négyszáz méterre volt a szállodánk a parttól, hanem hatszázra, de hát ez belefért), már jól leizzadtunk, tehát úsztunk egy nagyot, egy nap kivételével mindig gyalog mentünk be antalyába, ami – a villamosmegállóig, amelyre vagy fölszálltunk, vagy nem – minimum két kilométerre volt a helytől, ahol laktunk. úsztunk, gyalogoltunk, megpihentünk egy üveg igen drága bor mellett, a legolcsóbb is

megvolt öt euró. tehát, ha csak négy órát gyalogoltunk óránként négy kilométeres átlagsebességgel, akkor is megvolt a tizenhat kilométer. mert amúgy éjfél előtt ritkán kerülünk ágyba.

nos, itt, antalyában fájdult meg a fülem. trópusi hőségben. fülgyulladásra gyanakodtunk. a kilenc perc alatt ható flectorom már fogytán volt, valamit lépni kellett. bementünk hát egy gyógyszertárba, *eczane*, ahol véletlenül sem beszéltek semmilyen idegen nyelven, de úgy sem, ahogyan a bazárban és a sztambuli vagy konstantinápolyi részben azért szokás. „where are you from?“, és ha megmondtad, valami magyar szó, „szívem csücske“ vagy „á, madzsarisztán, dzsere, vedzsél szőnyeg, attila vadzsok“, szóval valamit mindig mondtak, de itt, a patikában semmit, semmilyen más nyelven. hát mutogattunk, mint a honfoglalók. mila rámutatott a fülemre, én eltorzítottam az arcom, a fiatal kisasszony azonnal adott két gyógyszert. mindig mindenből többet adnak, hiába, kénytelenek voltak megtanulni kereskedni, elzavarták és/vagy megölték a történelem folyamán az örményeiket, a görögjeiket és a zsidóikat is. ezt nem magam találtam ki, orhan pamuk *isztambul* című elképesztően jó könyvében olvastam. „a túlnyomórészt görög ajkú negyedekben, ortaköyben, balikliban, samatyában vagy fenerben a mindenkit rettegésben tartó bandák éppolyan ke-

gyetlenül viselkedtek, mint hódító mehmet katonái a város elfoglalását követő napokban: porig rombolták és kifosztották a szegény görög kereskedéseket is, fülgyújtották a tejboltokat, betörték az otthonokba, görög és örmény nőket erőszakoltak meg. ezek a jól szervezett rablócsapatok a keresztények és a nyugatiak leglidércesebb »keleti« rémálmainál is pokolibb helyé változtatták a két napig félelemben élő isztambult, mivel, mint később kiderült, a hatalom által irányított felbujtóiktól azt hallották, szabad a préda. arról nem is beszélve, hogy a nemzetállamok megalkakulása után a saját kisebbségeikkel »tűszként« alkudozó törökország és görögország hibájából az utóbbi ötven esztendőben több görög hagyta el a várost, mint az 1453 utáni években.”

ha bemész egy családi kisvendéglőbe, kijön egy gyerekmunkás, nyolc-tíz éves forma, elkezd üvöltözni valamit, mert senki sincs a kócerájban, ahogy szakács haverom mondaná, üvöltözik, gondoljuk, azt üvölti, „apa, anya, gyertek, külföldiek, jól megpumpoljuk őket“. közben rém kedves, az ára természetesen semminek sincs kiírva, a helyiek tudják, a külföldi meg basszon maga. mila valami köcsögös-padlizsános kemencében sültet rendel, legalábbis ezt sejtjük, birkahússal, kedvesemnek nem ízlik, én most kivételesen bölcsőbb voltam, roston sült csirkét kértem, de már a kissrác hozza a pitát, az ásványvizet, kérdés nélkül, dupla adag baklavát, pedig csak én akartam édességet enni, utána török teát rendelünk, a törökök évente három kiló teát fogyasztanak, ebbe a csecsemők is bele vannak számolva, állítólag azért, mert atatürk betiltotta a kávéivást, meg akarta ugyanis az országot szabadítani a gonosz nyugati importtól, ismerős ez most, ugye, és a tea megterem, a kávé meg nem. ma már lehet kávé kapni, dupla, tripla áron, de a tea jobb, erős, mint az oroszoké. tea közben mila elment valami netkávézó után nézni és pénzt utalni valamelyik gyerekünknek, három plusz kettő, ennyi szokott nevelésre jelentkezni nálunk. én szivarra gyújtottam a teához, ez nagyon tetszett a kisfiúnak, rögtön hozott valami citromos kézmosószert, meg-

kérdezte, kérek-e, mondtam, miért ne, utána valami illatos szalvétát, és akkor eszembe jutott, hogy szvetla, akivel még balatonfüreden, a fordítóházi, általam kotyvasztott bogrács-gulyás falása közben beszéltek meg, hogy találkoznak isztambulban, szóval ő mesélte, hogy láttak egy társaságot a galata hídon halat enni, *balık ekmek*, halas szendvics, és a pincérek mondták, hoznak még akkor sört is, meg baklavát is meg bort is meg mittoménmit, és pillanatok alatt fölment az ár a három hónapnak fejenként száz lírára, ami azért már ötven euró. jó pincér lesz ebből a kisfiúból, állapítottuk meg, amikor kértük a számlát, ami egy cetliből állt, rajta kézírással: 30 TL. ehettünk volna drágábban is – meg olcsóbban is, ha megtanulunk alkudni. de milával ezt nehéz.

na, szóval a szépséges török kisasszony azonnal adott egy *genta* nevű fülcsöppet, antibiotikumot meg valami *onadron* nevű fertőtlenítőt vagy mit. meglepően olcsó volt, a két öt milliliteres szer hatszáz forint körül mozgott, plusz elpantomimeztünk egy fül-dugót is, azzal együtt az egész alig haladta meg az ezret. na, ezt csöpögtettem napokon keresztül a fülembe, négyóránként, hatott, bár a fülem csak hazajöttünkkor gyógyult meg, így az egyre hullámosabb tengert már csak fül-dugóval tudtam élvezni. mila szerint az egész azért történt meg velem, mert hajóról ugráltam az orosz mozdonyvezetővel a tengerbeegy gyönyörű vízesésnél, antalyánál, a neve most nem jut eszembe. én meg arra vettem, hogy előző nap, kissé részegen, amikor is elfogyasztottam egy, a törököknél elképzelhetetlenül ehetetlen, újramelegített csirkegyrost, azzal szórakoztam, míg mila netezett, hogy átúsztam a szállodánk *kücsük* medencéjét, többször is. szerintem a klóros víz okozta a gyulladást, éreztem is picit, hogy valami nincs rendben, de az alkohol jó barát és a török bor, *şarap*, elnyomta az aggályaimat.

a víz alatti úszás másnapján, a hajókirándulás után, tehát valószínűleg a kettő ötvöze- te okozta bajomat, szóval ekkor álmodtam azt, hogy megyünk át milával egy széles, legalább hatsávos úton, és látjuk, hogy egy fiatal fiú, aki előbb előttünk tekert meg egy cigit,

még ránk is nevetett, megáll egy nagy kamion előtt, föltartott kézzel, és látjuk, hogy a sofőr megállhatna, de inkább gázt ad, és elüti a fiút, akit egészen odáig tol, ahol mi állunk, pontosabban párhuzamosan velünk, mert már átértünk a széles úttesten. mondom neki, mármint milának, nehogy visszamenj segíteni, és megszorítom erősen a karját, mert emlékszem egy másik álomból, hogy valami zűr lesz, elüt bennünket egy másik autó vagy nem tudom, közben kiszáll a kamionsofőr, és odaér még két-három ember, a kamionos elkezd rugdalni a kerekek alá került fiút, a többiek meg elkezdik ütlegetni őt, én vonszolom el milát, menjünk, hívd a rendőroket meg a mentőket, ki tudja, milyen leszámolás ez, mikor csak, mintha amúgy az andrássy úton lennénk, jön velünk szembe ugyanaz a fiú, akit elütöttek, de legalábbis az, aki mellettünk a cigit tekerte, és ránk nevetett, de a nyomában két idősebb fiú, az egyik elkapja, a másik pedig hasba szúrja egy késsel, üvöltök milának, hogy miért nem hívja már a kibaszott rendőroket, közben toloom hátra, hogy fusson, mert látom, hogy látták, hogy láttam őket, az arcukat, és most én következem, az egyik ellökte milát, a másik valahogy a hátam mögé keveredett, és átölelt, ugyanazt csinálják velem is, mint a fiúval, gondoltam, hogy most jön a kés, jött is, nagyot rúgtam a késes felé, eltaláltam, jó erősen, a másikat pedig egy vastag fának löktem, én is nekiestem, halántékkal a fának, és akkor ébredtem arra a bizonyos fülfájásra.

(épp befejezni szándékoztam az írást, amikor kiderült, hogy huszonkét év után a magyar futballválogatott megverte a törököket, az egervári ostrom négyszázhatvanadik évfordulója előtt egy nappal, edző: egervári jános – hm...)

Post festa

meghalt a szív nélküli férfi – az unortodox fülkeforradalmárban eltörött valami – magyar hajnal, török félholdfogyatkozás – meg vannak bolondulva a fideszes képviselők – féltékenység elől a durva pornóba menekültek – akcióban az újfasiszták